

Sygnatura akt XVIII C 811/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Śliwa

Protokolant: p.o. stażysty Edyta Budzińska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 4.081,14 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt jeden złotych czternaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty.

2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

3. Kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.122 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia dwa złote).

SSO Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 12 kwietnia 2017 roku powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. (KRS numer (...)) wniósł o wydanie przeciwko pozwanemu M. S. nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 4.081,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat wskazanych w pozwie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Reprezentuje autorów, będących członkami (...)u, twórców, którzy nie będąc członkami Stowarzyszenia powierzyli swoje utwory

pod ochronę oraz członków ponad stu zagranicznych związków ochrony praw autorskich, z którymi (...) ma podpisane umowy o wzajemnej reprezentacji. Sprawowanie przez (...) zbiorowego zarządzania prawami autorskimi zostało potwierdzone zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki /M.P. Nr 45 poz. 641 z 1998 r./. (...)owi jako organizacji zbiorowego zarządzania przysługuje domniemanie, że jest upoważniony do zarządzania i ochrony praw autorskich. Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywał utwory słowne, muzyczne, słowno – muzyczne i choreograficzne autorów oraz kompozytorów chronionych przez powoda. Strony postępowania od dnia 1 października 2013 r. łączyła umowa nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie utworów słownych, muzycznych i słowno – muzycznych ze swego repertuaru w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności Klub (...) przy ulicy (...) w O.. Pozwany zobowiązany był do regulowania wynagrodzenia autorskiego w wysokości i w terminie określonym w wystawionych fakturach, zgodnie z zawartą umową, tj. 680,16 zł brutto miesięcznie. Pozwany nie uregulował należności, wobec czego powstało zadłużenie, którego powód dochodzi niniejszym pozwem. Powód wyjaśnił, że dochodzi wynagrodzenia autorskiego w wysokości 4.081,14 zł za okres od marca 2014 roku do sierpnia 2014 roku. Powód zaznaczył, że pozwany nie wypowiedział umowy.

W dniu 27 kwietnia 2017 roku wydano w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał zawarcie umowy nr (...), na podstawie której zobowiązany był do regulowania wynagrodzenia autorskiego w kwocie 680,19 zł miesięcznie. Wskazał, że zawarł w dniu 1 października 2013 r. umowę z B. M. o obsługę księgową i na jej podstawie ta osoba była zobowiązana do reprezentowania pozwanego m.in. przed Stowarzyszeniem (...) i do dokonywania terminowych opłat. Zakwestionował, aby nie regulował należności. Pozwany wskazał, że w dniu 30 czerwca 2014 r. zaprzestał wykonywania prowadzonej przez siebie działalności. Nie został poinformowany przez B. M. o żadnych nieprawidłowościach w terminowym uiszczaniu wynagrodzenia autorskiego czy braku wykonania innych obowiązków z umowy licencyjnej. Pozwany ostatecznie podniósł, że powód nie wykazał w pełni dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ocenił zarzuty pozwanego przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty jako bezpodstawne i powołał się na treść łączącej strony umowy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 90 z 2006 roku poz. 631 z późn. zm.). Repertuar (...) stanowią utwory: słowne, muzyczne, słowno – muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne autorów polskich i zagranicznych, którzy osobiście bądź przez swoich następców prawnych lub na podstawie umów o wzajemnej reprezentacji z autorskimi związkami zagranicznymi, udzielili (...)owi prawa do reprezentowania ich na polach eksploatacji.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: odpis pełny Krajowego Rejestru Sądowego powoda k.6 – 9, umowa k. 11 – 14, 56-57verte

Od dnia 1 października 2013 r. między powodem a pozwanym prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą M. W. B. - O. obowiązywała zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publiczne odtwarzanie i/ lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru w lokalu Klub (...) przy ul. (...) w O. za pośrednictwem urządzeń audio (odtworaczka dźwięku, odbiornika programów radiowych) i odbiornika programów TV i odbiornika telewizyjnego, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy).

Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 553 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc (okres rozliczeniowy). Strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 1 umowy).

Wynagrodzenie podlegało także zmianie (waloryzacji) w okresach rocznych liczonych na dzień 1 kwietnia, począwszy od dnia 1 kwietnia 2014 roku z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku, ogłaszanego przez Prezesa GUS. Strony zgodnie podały, że waloryzacja na dany rok będzie dokonywana, o ile od ostatniego ustalenia wysokości stawki ceny towarów i usług konsumpcyjnych wzrosną nie mniej niż 1%, zaś umowa wskaźników za cały okres trzyletni przekroczy 2,5% (§ 5 ustęp 1 umowy).

Z zapisu § 6 ustęp 1 wynika ponadto, że powód będzie w ostatnim dniu miesiąca wystawiał fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 1 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury.

Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem 1 października 2013 r. (§ 11 ustęp 1 umowy) i zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 11 ustęp 3 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem wypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 10 ust. 2 umowy). Nadto zgodnie z §9 umowy licencjodawca zobowiązany był do niezwłocznego pisemnego powiadomienia (...) o zawieszeniu, ograniczeniu lub zaprzestaniu prowadzenia działalności. W przypadku braku pisemnego zawiadomienia licencjodawca miał zapłacić wynagrodzenie jak za czas prowadzenia działalności i w niezmiennym rozmiarze.

Dowód: umowa k. 11 – 14, 56-57verte

W dniu 1 października 2013 r. pozwany zawarł umowę o obsługę księgową z B. M., w oparciu o którą B. M. była upoważniona i zobowiązana do reprezentowania pozwanego m.in. przed Stowarzyszeniem (...) i do dokonywania opłat na rzecz (...).

Dowód: umowa k. 58-60

Zgodnie z umową licencyjną nr (...), za okres objęty pozwem tj. od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. powód:

- w dniu 31 marca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc marzec 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 kwietnia 2014 r.,
- w dniu 30 kwietnia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc kwiecień 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 maja 2014 r.,
- w dniu 31 maja 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc maj 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 czerwca 2014 r.,
- w dniu 30 czerwca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc czerwiec 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 lipca 2014 r.,
- w dniu 31 lipca 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc lipiec 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2014 r.,
- w dniu 31 sierpnia 2014 r. wystawił fakturę nr (...) za miesiąc sierpień 2014 roku opiewającą na kwotę 553 zł netto powiększoną o 23 % podatku VAT, tj. 680,19 zł brutto z terminem płatności do dnia 14 września 2014 r.

Dowód: faktury k. 15 – 20

Pozwany nie zapłacił powyższych należności. Nie wypowiedział też umowy łączącej strony.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty należności, pozwany pismem z dnia 2 marca 2016 r. poinformował powoda, że nie prowadzi działalności gospodarczej po firmą (...) i zwrócił się do powoda o podanie podstawy prawnej wyliczenia należności.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. powód wskazał, że strony od dnia 1 października 2013 r. łączyła umowa licencyjna nr (...), określająca miesięczne wynagrodzenie autorskie w kwocie 553 zł netto powiększone o podatek VAT 23%. Powód powołał też treść § 6, 9 i 10 ust. 2 umowy.

Pismem z dnia 15 listopada 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za okres od marca 2014 r. do czerwca 2015 r. po 680,19 zł miesięcznie do dnia 19 grudnia 2016 r. W odpowiedzi na powyższe pozwany ponownie wskazał, że nie prowadzi działalności gospodarczej po firmą (...) i ponownie zwrócił się do powoda o podanie podstawy prawnej wyliczenia należności.

Pismem z dnia 23 stycznia 2017 r. powód wskazał, że nie kwestionuje, aby pozwany obecnie nie prowadził ww. działalności, jednak ją prowadził, gdy strony zawarły umowę licencyjną nr (...), pozwany uregulował wynagrodzenie autorskie za miesiące od października 2013 r. do lutego 2014 r., po czym zaprzestał jego regulowania, nie powiadomił o zaprzestaniu działalności i nie wypowiedział umowy. Powód powołał też treść § 9 umowy.

Bezsporne, nadto dowód: pisma jw. k. 21-25

Z dniem 30 czerwca 2014 r. pozwany zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą (...).

Bezsporne, nadto dowód: decyzja k. 61, wydruk z CEIDG k. 62-63

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów. Prawdziwość i autentyczność dokumentów złożonych i zgromadzonych w sprawie nie była przez strony kwestionowana.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej, albowiem pozwany prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawiał się (art. 302§1 k.p.c.). Jednocześnie Sąd uznał, iż wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione. Wymaga również zaznaczenia, że zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bezspornym jest, iż powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Zgodnie z tym przepisem organizacjami zbiorowego zarządzania są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Jak wynika natomiast z art. 105 ust. 1 powołanej ustawy domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania – co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 4.081,14 zł tytułem wynagrodzenia za okres od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. w związku z udzieloną licencją na podstawie umowy obowiązującej strony od dnia 1 października 2013 roku.

Z dokonanych ustaleń wynika, że między powodem a pozwanym została zawarta umowa licencyjna nr (...), której przedmiotem było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu udzielenia pozwanemu niewyłącznej licencji na publicznie odtwarzanie i/lub udostępnianie utworów ze swego repertuaru za pośrednictwem urządzeń audio (odtworacza dźwięku, odbiornika programów radiowych) i odbiornika programów TV i odbiornika telewizyjnego, do których zarządzanie zostało powierzone powodowi jako organizacji zbiorowego zarządzania zgodnie

z ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (§ 3 umowy) – co też było w sprawie bezsporne. Z tytułu udzielenia licencji pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w wysokości 553 zł netto stanowiącej należność za jeden miesiąc, będący zgodnie z umową okresem rozliczeniowym. Strony uzgodniły, że wynagrodzenie zostanie powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (§ 5 ustęp 1 umowy). Z zapisu § 6 ustęp 1 umowy wynika ponadto, że powód będzie w ostatnim dniu miesiąca wystawiał fakturę VAT za okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ustęp 1 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Strony postanowiły również, że umowa wchodzi w życie z dniem 1 października 2013 r. (§ 12 ustęp 1 umowy) i zostaje zawarta na czas nieokreślony (§ 12 ust 1 umowy), z możliwością jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3 – miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem wypadającym na koniec okresu rozliczeniowego (§ 10 ust. 2 umowy).

Pozwany w sprzeciwie przyznał, że zawarł przedmiotową umowę i że miesięczne wynagrodzenie brutto wynosiło 680,19 zł (k. 52). Pozwany zakwestionował natomiast, aby należność dochodzona pozwem podlegała zapłacie, kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości, podnosząc, że zaprzestał z dniem 30 czerwca 2014 r. prowadzenia działalności i że zlecił prowadzenie spraw związanych z umową, w tym regulowanie opłat p. B. M., która nie zgłaszała mu żadnych nieprawidłowości.

Zarzutów podniesionych przez pozwanego nie można podzielić.

Strony w łączącej ich umowie nr (...) uregulowały wysokość wynagrodzenia, które pozwany powinien uiszczać na kwotę 553 zł netto powiększoną o obowiązujący w danym momencie podatek VAT (§ 5 ust. 1, 2 i 3 umowy oraz § 6 ustęp 1), tj. 680,19 zł brutto, jak i termin, w którym miało być ono regulowane (§ 6 ust. 1 w zw. z §5 ust. 1 umowy). Pozwany w sprzeciwie przyznał tę okoliczność.

Co do terminu płatności należy zauważyć, że art. 455 k.c. wyróżnia zobowiązania terminowe i bezterminowe. W zobowiązaniach terminowych termin ich wykonania wynika z treści czynności prawnej, czyli w tym przypadku z zawartej między stronami umowy. Zgodnie z § 5 ust. 1 tej umowy okresem rozliczeniowym wynagrodzenia był miesiąc kalendarzowy. Również w miesięcznych stawkach podana była kwota zryczałtowanego wynagrodzenia. Termin płatności wynagrodzenia za jeden miesiąc - okres rozliczeniowy wskazany był natomiast w § 6 ust. 1 umowy poprzez podanie daty wystawienia faktury – ostatni dzień miesiąca oraz 14-dniowego terminu płatności od tego ostatniego dnia miesiąca jako daty wystawienia faktury. Stwierdzić więc należy, że terminem płatności miesięcznego wynagrodzenia należnego powodowi to 14-ty dzień każdego miesiąca. Tym samym zobowiązanie pozwanego miało charakter terminowy i jako takie powinno być wykonywane we wskazanym w umowie terminie, tj. do 14-tego dnia każdego miesiąca. Wobec terminowego charakteru zobowiązania pozwanego bez znaczenia był zatem zawarty w § 6 ust. 2 umowy zapis, że otrzymana faktura VAT stanowi wezwanie do spełnienia świadczenia na rzecz powoda. Przy tym pozwany nie podnosił, że faktur nigdy nie otrzymał ani nie kwestionował terminów zapłaty.

Trzeba podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie procesowym zasada ta została wyrażona w art. 232 k.p.c. Jak stanowi bowiem ten przepis strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisy te nie mogą być jednak rozumiane w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I ACa 1489/11, Lex nr 1236067; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt III APa 10/14, Lex nr 1488579; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt VI ACa 693/14, Lex nr 1680070).

To na powodzie spoczywał więc obowiązek wykazania faktu zawarcia umowy oraz naliczenia wynagrodzenia zgodnie z jej zapisami. Powód obowiązkowi temu uczynił zadość. Przedłożył bowiem umowę oraz wskazał, że wynagrodzenie zostało naliczone na podstawie jej zapisów.

Pozwany nie wykazał, aby wynagrodzenie objęte pozwem zapłacił. Kwestionując naliczenie wynagrodzenia ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia, że zlecił prowadzenie spraw związanych z umową, w tym regulowanie opłat p. B. M., która nie zgłaszała mu żadnych nieprawidłowości. Zlecenie osobie trzeciej przez pozwanego wykonywania obowiązków związanych z umową nie ma żadnego znaczenia dla stosunku prawnego łączącego strony, a wywiera skutki jedynie w relacjach między pozwanym a tą osobą trzecią.

Również okoliczność, że pozwany zaprzestał z dniem 30 czerwca 2014 r. prowadzenia działalności gospodarczej nie miała wpływu na rozstrzygnięcie. Bezspornym było, że mimo to pozwany nie wypowiedział umowy łączącej strony, a przy tym termin wypowiedzenia umowy ustalony przez strony wynosił 3 miesiące ze skutkiem na koniec miesiąca rozliczeniowego. Do marca 2016 r. pozwany nie poinformował też powoda o zaprzestaniu prowadzenia działalności, do czego był zobowiązany na podstawie §9 umowy. W związku z tym, zgodnie też z §9 umowy, pozwany był nadal zobowiązany do czasu zawiadomienia powoda na piśmie o zaprzestaniu działalności do zapłaty wynagrodzenia jak za czas prowadzenia działalności gospodarczej. Nadmienić trzeba, że pozwany zaprzestał prowadzenia działalności z dniem 30 czerwca 2014 r., tymczasem nie uregulował wynagrodzenia na rzecz powoda też za miesiące, gdy nadal tę działalność prowadził, tj. od marca 2014 r. do czerwca 2014 r.

Łącznie więc kwota należna powodowi to 4.081,14 zł (680,19 zł x 6 miesięcy).

O należnych powodowi odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wynika ze wcześniejszych rozważań pozwany był zobowiązany do uiszczania wynagrodzenia do 14 –tego każdego miesiąca, a więc odsetki ustawowe za opóźnienie należne są od dnia następnego po tym dniu. Oznacza to, że powodowi na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. należne są odsetki ustawowe za opóźnienie:

- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 680,19 zł od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty.

Od kwoty wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2014 r. zasądzone odsetki od dnia 16 września 2014 r., gdyż termin płatności – 14 września 2014 r. przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy, a zatem upływał dnia następnego, tj. 15 września 2014 r., czyli od dnia 16 września 2014 r. należne były odsetki ustawowe za opóźnienie. W związku z tym, co do roszczenia o odsetki za dzień 15 września 2014 r. Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód przegrał sprawę w nieznacznym zakresie, tj. jak wskazano wyżej w zakresie żądania odsetkowego. W związku z tym pozwanego obciążono kosztami postępowania w całości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 205 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, a także 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda, ustalonego na podstawie §2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Łączne koszty poniesione przez powoda to kwota 1.122 zł i taką też kwotę zasądzone od pozwanego na rzecz powoda.

SSO Agnieszka Śliwa